

ligt, de Eksempler, man anfører paa Garanti fra Statens Side, har jo det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling) allerede gennemgaaet. Han har gennemgaaet dem fra de Synspunkter, om det var berettiget, at Staten gav saadanne Garantier, og om man kunde parallelisere disse Garantier med Statsgarantien for Kreditforeningsobligationer. I Betænkningen bruger man dem imidlertid paa en anden Maade, nemlig som et Bevis for, at Staten kan give saadanne Garantier, uden at det afficerer Statens Kredit. Jeg skal for øvrigt blot bemærke, at naar der i Betænkningen staar, at Staten har garanteret Frihavnssejlskabets Aktier, er dette selvfølgelig ikke Tilfældet, Staten har ikke givet nogen som helst Garanti for Frihavnssejlskabets Aktier, men den har givet Garanti for de Obligationer, som Kjøbenhavns Havn har udstedt til Anlæg af Frihavnen. Det er noget ganske andet. Jeg retter blot denne Fejl, for at det kan blive sagt, at den er til Stede. Men det vil jo dog være klart, at fordi Staten giver en Garanti for Lollandste Jærnbaneaktier, der til sammen ikke andrage mere end 6—7 Millioner eller for Kjøbenhavns Havnraads Obligationer, der ligeledes andrage en 8 Millioner, saa kan Statens Kredit i Udlandet ikke paavirktes. Det er Begivenheder, der slet ikke komme til Udlandets Rundsstab. Men noget ganske andet er det, naar man taler om en Garanti for Kreditforeningernes Obligationer, der skal fremtræde i den Form, at Finansministeren paategner hver eneste Obligation, at han indestaar baade for Kapital og Rente. Der vil jo Garantien, naar Obligationen bliver affat paa udenlandsk Marked, komme til Udlandets Rundsstab, og komme til at virke netop som en Garanti, som en Selvstyldnerkaution i Ordets egentlige Forstand, medens disse Garantier, vi her tale om: Havnelaan, Jærnbaneforetagender, jo ikke er andet, end hvad vi ogsaa kende andre Steder fra, og som ingen Mennekster ville lægge Bægt paa, selv om Beløbene havde været meget større, end de ere her — men de ere jo saa smaa, at de allerede af denne Grund ikke kunne have nogen Virkning. Det samme vil gælde Statsanstalten for Livsforsikring. Det er en Forretning, som Staten driver og driver paa en saadan Maade, at den ikke derved kan tage større Skade. Ikke heller dette Forhold kan afficere Statens Kredit udadtil. Derimod skal jeg villig indrømme, at et Eksempel paa et noget lignende Forhold som den Statsgaranti, her er Spørgsmaal om, bliver Garantien for Husmandskreditforeningens

Obligationer. Der har Staten garanteret, ganske vist ikke for Kapitalen — hvad man dog ikke skal glemme — men kun for Renten. Det maa imidlertid erindres, at her jo kun er Spørgsmaal om et Beløb af 30 Mill. Kr., og deraf er sikkert kun en meget ringe Del bleven affat paa det udenlandske Marked. Den Garanti, som Staten her har paataget sig, kan ganske vist ikke paa nogen Maade siges at være kommen til Udlandets Rundsstab. Der er bleven affat en mindre Del af disse Obligationer i Hamborg, saa vidt jeg ved; videre har Salget ikke strakt sig. Men lad det nu være, som det vil, at man i Løbet af den sidste halve Snes Aar har affat disse Obligationer i Udlandet med Statens Rentegaranti, medens Statens Kredit har været ganske særdeles god, uden at det kan paavises, at Statens Kredit er bleven afficeret deraf: Det kan dog virkelig intet Menneffe tage som Bevis for, at saa kunne vi gaa til at udstede Garanti for 500 Millioner Kreditforeningsobligationer, som vi sprede i England og Frankrig! De Betænteligheder, man har med Hensyn til den Virkning, som en saadan Selvstyldnerkaution fra Statens Side for Kreditforeningsobligationer vil faa for Statens Kredit, navnlig Statens Kredit under vanskelige Forhold, har Udvalget virkelig ikke formaaet paa nogen Maade at formindske. De maa derfor fastholdes, og jeg skal tilføje, at hvis man blot har nogen Betæntelighed i den Retning, hvis en Regering ikke er aldeles sikker paa, at der med en saadan Garanti ikke er forbunden nogen Fare, er det uforvarsligt for den at gaa til Garantien. Der er ingen Regering, der vil paatage sig det store Ansvar, som vil være forbundet med at sætte Fremtiden i Fare for at kunne opnaa noget som det, der kan opnaas ved en Statsgaranti for Kreditforeningsobligationer. — Dette var nu Risikoen udadtil. Jeg skal nu med et Par Ord omtale Risikoen indadtil, som jo det ærede Udvalg har været enigt om at ville reducere til Null. Man har i Betænkningen sagt, at „Hovedgarantien er og bliver dog den solidariske Ansvarlighed, den skal først være udtømt, det vil sige, de paagældende Grundejendomsbesiddere skulle først være i Bund og Grund ruinerede, inden Statens Garanti kan blive effektiv“ — eller, som den ærede Ordfører omsatte det: Inden Staten kommer til at udrede en eneste Øre, staar det solidariske Ansvar inmellem. Ja, hvis man nu ikke vil lægge for megen Bægt paa dette Udtryk, at Statens Garanti bliver effektiv, men derimod vil omsætte det til, om Statsgarantien faar nogen Virkning, saa vil jeg sige, at dette